

## КОТКИ

Те бяха две разкошни котки, достойни представителки на своя вид – едната руса, с бяло, пухкаво кожухче, а другата – съвсем черна. Считаха се за приятелки и често ги виждаха седнали една срещу друга да си приказват. Приказват си, приказват си, пък току се сдращят. А после пак продължат да си приказват.

Ето ги и сега, седнали една срещу друга, нагласят грима си с кокетни движения на лапичките. Русата пали цигара, вдъхва дълбоко, пуска дим в лицето на другата (черната не пуши) и отбелязва небрежно:

- Чух, че ще се омъжваш ... – и се заглежда във върха на цигарата си, която гори накриво.

- Защо, имаш ли нещо против? – реторично отвърща другата, отпивайки от кафето си (русата не пие кафе).

- Не, но ми се струва глупаво от твоя страна. И то... тъкмо за този. Мисля, че жълтеникавият, беше по-подходящ за тебе – козината му щеше да подхожда на твоето черно.”

- Хм! Ти затова ли се каниш да се разведеш с твой? Защото не подхожда на цвета на косъма ти ли? Мислиш ли, че онзи с неопределения цвят, с когото се мъкнеш, е по-подходящ? – нанася коварен удар черната.

Русата е изненадана, подръпва бавно от цигарата, за да спечели време. Времето ѝ явно не достига, защото пита съвсем приятелски:

- Кой ти каза, че ходя с него?

- Ха, че това го знае целият град! – измяуква доволно черната.

- Не знаех – печално промълвя русата и свежда зелен поглед.

Черната сръбва глътка от поизстиналото си кафе и погалва приятелката си с лапичка по бузката:

- Хайде, не се натъжавай! Не сполучи ти с твой... Всички мишки, които ловеше, все с чужди котки ги изяждаше. Дано поне с новия ти провърви.

- Но аз... аз не мисля да се омъжвам за него – след кратка пауза продумва русата. Цигарата ѝ е угаснала. Пали я отново и през това време успява да си възвърне самообладанието. – Ако се разведе, изобщо няма да се омъжвам!

- Защо? – пита черната. (Тя е върла привърженичка на семейството).

- Защото няма смисъл. Котарациите са отвратителни животни! Дай им само да пият валериан и да ходят по котки!...

- Е, не всички са такива – с леко раздражение възразява черната, имайки очевидно предвид новия си кандидат-съпруг.

- Всички, миличка, всички! Мен питай за това! Защото аз се връщам оттам, накъдето ти си тръгнала... Аз бягам, а ти сама се пхаш в капана. Ето, това не мога да разбера!” – почти разплакана казва русата и нервно дръпва от цигарата.

- Не си права. Някоя котка не може да живее сама – дълбокомислено отвърща черната, отпива последната глътка от кафето си и обръща чашката. – Котката е създадена да има семейство, да си отгледа котачета и да има някой, който от време на време да ѝ носи в къщи по някоя мишка...

- На котката ѝ стига да има някой да се грижи за нея. Друго не ѝ трябва. Не разбирам обаче, защо това трябва да бъде собственият ѝ съпруг, когато всъщност най-често тъкмо той не прави това!

- Според мене да имаш някой само да се грижи за тебе, не стига – отвръща черната, обръщайки чашката. Тя се позамисля, понечва да види какво ѝ показва утайката на кафето, но се отказва. После продумва колебливо:

- Не смяташ ли, че можете да се оправите по някакъв начин с твоя котарак?

Русата клати глава с нескрито отчаяние и изтрива с лапичка внезапно бликнала сълза, правейки се, че пригладжа мустачето си.

- Смяташ ли, че новият ще ти даде всичко, от което се нуждаеш? – пита отново черната.

- Аз не се нуждая от много – отвръща тихо приятелката ѝ – Стига ми да имам до себе си котарак, който да ме обича...

- Как можеш да си сигурна, че ще те обича, щом според тебе всички котараци са еднакви? Мислиш ли, че няма да се завърти покрай мен, ако му замъркам? Не забравяй, че навремето ме харесваше!...

- Ето, от такива, като тебе страдаме ние, честните котки! – почти истерично измъква бялата и посяга с лапичка, от която стърчат пет остри, лакирани ноктенца.

Черната реагира навреме, но все пак, докато става и напуска терена, нанася последния удар:

- Ами така е! Едни не могат и един котарак да задържат, а други вече по няколко сме имали...

Русата не издържа и сълзите ѝ подличко се появяват в тъгълчетата на прекрасните ѝ зелени очи, и колкото и да се преструва, че оправя грима си, не може да ги скрие.

- В края на краищата може и да е права – мисли си тя. – Всеки котарак изневерява на своята половинка с някоя друга, която пък е котка на друг котарак. Тази работа е двустранна, дори многостранна. Няма защо да се сърдим едни на други! И котките, и котарациите, сме едни отвратителни животни, така че не е нужно да се разстройва човек!

И като избърсва сълзите си, тя се усмихва доста сполучливо, махва с лапичка на черната и извиква бодро:

- Хайде, чао! И пак се обаждай! (Кокотка гадна!) – добавя тихо.

- Чао! (Мърла такава!) – промърморва приятелката ѝ.